

мисли си той и още по-бързо побѣгва нататък. — Само Върка дано не простине, че тогава. . . Димо усѣща какъ сърцето тревожно затупква въ гърдитѣ му. Наистина, кой ще се грижи за нея, ако тя се разболѣе? Нали тѣ изгубиха лани майка си, а и баща имъ вече цѣлъ месецъ какъ лежи боленъ въ кѣщи!

— Вестници!

Димо тича по тротоаритѣ, цѣли облаци снѣжинки сѣкашъ го гонятъ, кацатъ по носа му, ушитѣ му, рѣцетѣ му; той влиза въ магазинитѣ, приканва съ своитѣ вестници всѣки, който се изпречи предъ него. Вестницитѣ единъ по единъ, като голѣми пеперуди, изхвъркватъ изъ рѣцетѣ му. Той е опитенъ — вече три години отъ какъ продава вестници, знае всичкитѣ кѣтчета на града, има си постоянни купувачи. Днесъ продажбата върви добре. Ехъ, дано само баща му по-скоро оздравѣе и почне да работи. Тогава Върка нѣма да мръзне изъ улицитѣ, а ще може редовно да ходи на училище.

— Вестници, заповѣдайте, моля!

Предъ една голѣма сладкарница Димо се спира да продаде вестникъ на единъ господинъ и ненадейно съзира да се провира вжтре между столоветѣ малката фигура на Върка. Тя е толкова малка, щото червеното шалче, което завива главата ѝ, сѣкашъ че е червена рамка, изъ която се подава хубава картинка. Тя едва се провира между насѣдалитѣ край маситѣ посетители. Ето, Върка се обръща насамъ. Вестницитѣ въ рѣцетѣ ѝ сж останали по-малко. Крѣглото ѝ лице е зачервено. Тя седи предъ една маса и срамежливо се усмихва. Нѣколко господиновци си купуватъ вестници, приказватъ ѝ нѣщо, а келнерътъ слага предъ нея една паста. Върка срамежливо се дърпа, после взима пастата, отхапва отъ нея, но забелязва презъ прозореца брата си и припва къмъ него.

— Туй пѣкъ за бати.

— Не, то е за тебе. Е, продаде ли много?

— Продадохъ, вижъ!

Върка показва останалитѣ вестници, а Димо затѣга шалчето около главата ѝ и весело се усмихва.

— Ами студено ли ти е?

— Не.

— Хайде, върви нататъкъ, по-вече изъ бирариитѣ и сладкарницитѣ влизай, та да се топлишъ. После ще се срещнемъ при джамията.

Върка трѣгва надолу, а едно голѣмо пухкаво вѣлмо снѣжинки я забулва; тя скоро се загубва изъ тѣлпата. Димо дълго се мѣчи презъ снѣжния облѣкъ, да проследи отдалечаването ѝ средъ фаетони и хѣра — и дълбока въздишка се изтрѣгва изъ гърдитѣ му. Толкова малка е още, а трѣбва по цѣлъ день да се скита по сладкарници, кафенета, бирарии, улици. . .